

8 F.

KUIFJE

HET WEEKBLAD VOOR JONGENS
VAN 7 TOT 77 JAAR

Nr 8

IN NEDERLAND 60 Ct.

DIT NUMMER IS GEWIJD AAN DE

ZUIDPOOL EXPEDITIE

LEES OOK ONZE KRONIEK EXPO

HET GROOT AVONTUUR

WE hebben dit nummer in het teken gesteld van het Geofysisch Jaar om de aandacht te vestigen van al onze lezers op de grote hedendaagse poolavonturen.

Weet je dat op dit ogenblik Gaston de Gerlache, de zoon van de beroemde Belgische ontdekkingsreiziger die in 1898 de eerste mens was die overwinterde aan de Zuidpool, zich thans aan de Zuidpool bevindt en daar een Belgische expeditie leidt?

Misschien heb je je reeds de vraag gesteld « Maar waarom wagen die mensen hun leven in die koude, eenzaamheid en oneindige stilte? Is het avontuur dat zij daar zoeken voor hen een levensdoel? »

Wel ja, maar het is niet alleen een avontuur, want de mensen van die expeditie hebben zich in dienst gesteld van de wetenschap. Hun persoonlijke taak krijgt daardoor een algemeen menselijke betekenis. Naast andere expeditiekorpsen werken ze aan de hen toegeschreven taak, en ze geven de wereld een schitterende les in moed en zelfopoffering.

En deze les hebben de mensen nodig, want moed en zelfopoffering zijn deugden die zeldzaam zijn geworden in onze moderne samenleving.

Kuifje

DE POSTBODE WORDT VERWACHT

WILKO JANSEN, Lokstraat, 10, Tiel (Holland) *is van plan een spel te beginnen dat voor postzegel- en zichtkaartenverzamelaars interessant is. Iedereen kan meedoen, ongezien nationaliteit of leeftijd. Men stelle zich in verbinding met Wilko Jansen.*

JOOP VAN BEEK, Visserstraat, 3, Schiedam (Holland), *zoekt een pennevriend van 13 à 15 jaar uit het buitenland. Men mag Joop schrijven in het Nederlands of het Engels. Hij houdt van sport en hij is dertien jaar oud.*

LOES HESHOF, Rijkebuurstraat, 11, Bergen op Zoom (Nederland), *zou graag willen korresponderen met een meisje van 13 à 15 jaar. Loes is 14 jaar en houdt van zwemmen, lektuur, postzegels ruilen, schaatsen en sport. Loes zal alle brieven beantwoorden.*

NELLY BUURON, Rijkebuurtstraat, 13, Bergen op Zoom (Nederland), *zou ook graag willen briefwisselen. Zij is 11 jaar oud en houdt van zwemmen, schaatsen, ballet en sport. Ze verzamelt lucifersmerken. Nelly belooft alle brieven te beantwoorden.*

JENNY VERMAAT, Voordonk, 23, Rotterdam (Holland), *zoekt een korrespondentievriendin in Duitsland. Jenny verzamelt postzegels, sigarenbandjes en... foto's van Romy Schneider. Ze hoopt dat een Duitse lezeres aan haar oproep zal gevolg geven.*

RAYMOND MICHIELSEN, Antwerpsestraat, 118, Mortsel (Antwerpen), *zou in kontakt willen komen met een jongen die postzegels verzamelt.*

TINY GILISSEN, Laan in den Drink, 31, Heer (Limburg), *zoekt een korrespondentievriendin in Duitsland of Vlaanderen. Men mag haar schrijven in het Duits of Nederlands. Tiny houdt van zwemmen, muziek en fietsen. Ze is 15 jaar oud.*

VOOR DE POSTZEGELVERZAMELAARS

KUIFJESLEZERS die belang stellen in postzegelruil met buitenlandse vriendjes, en vreemde talen willen leren, kunnen zich wenden tot de heer G. Jahreis, Bond voor Jeugdfilatelie, Stüttgart-Sillenbuch, Höhenringweg, 28, Duitsland (of aan « Jeugd en Filatelie », Klossestraat, 17, De Pinte + bijvoeging van postzegel voor het buitenland) met opgave van naam, voornaam, adres, leeftijd en leergraad (of beroep) alsook de gewenste buitenlandse taal- en ruilvriend. Er zijn 21 verschillende landen aangesloten. Het kost niets en men verbindt zich slechts korrekt te zijn in geschrift en postzegelruil.

IN DE ONEINDIGE IJSVLAKTEN

Op het ogenblik dat men over heel de wereld de intocht vierde van het nieuw jaar, worstelden vijf mensen tegen de ijzige wind, de kloven en de eenzaamheid. Boven het huilen van de wind hoorden zij het jagen en hijgen van de motoren van hun snow-cats. Het kostte hen veel moeite de laatste kilometers af te leggen die hen scheidden van hun einddoel: de Zuidpool.

Ze kwamen er tóch en weldra vernam de wereld het nieuws dat sir Edmond Hillary, wiens naam reeds bekendheid had verworven door zijn beklimming van de Everest in 1953, aan de Zuidpool stond. Hillary was daar niet alleen. De Amerikanen hadden er reeds te voren een goed en veilig kamp opgeslagen en waren reeds met hun proefnemingen en hun studies begonnen.

EEN WANDELINGETJE ?

HET is onjuist te vertellen dat Hillary de Zuidpool zou veroverd hebben. Dat deden Amundsen en Scott voor hem in december 1911 en in veel moeilijker omstandigheden. Wij hebben het je reeds verteld, kapitein Scott vond er met zijn gezellen de dood in het ijs. De Amerikanen stonden thans reeds aan de Zuidpool en de Nieuw Zeelandse expeditie onder leiding van Hillary wist dat zij aan het einddoel eten, drinken en water zou vinden. Toch was het geen gezellig wandelingetje door de sneeuw.

Daar waar de motoren niet meer lopen omdat het te koud is, moet het voor de mens een zeer grote inspanning vergen om vol te houden en het doel te bereiken.

Intussen is ook Fuchs, de leider van de Britse expeditie, aan de Pool aangekomen. Fuchs heeft zich tot doel gesteld Antarctica te doorkruisen, iets wat niemand voor hem deed.

LAKONIEKE BOODSCHAPPEN VERBERGEN SOMS DRAMA'S

« OP de vier sleden moest ik er twee achterlaten. Mijn voorraad aan levensmiddelen is haast uitgeput. Sedert twee dagen is het zo koud, dat we slechts twee kilometer kunnen afleggen per uur. Ik heb nog slechts vier vaatjes brandstof. We zullen echter ons doel bereiken, indien het moet te voet ! »

Dat was de lakonieke boodschap van Hillary. Ze is sober, maar verraadt toch dat de expeditie het niet onder de markt had. Ze kwamen behouden aan hun doel en konden, met drie dagen vertraging op ons, vrolijk nieuwjaar vieren. Uit de dagbladen weten we dat ze zich na hun aankomst te goed deden aan een grote schotel witte bonen met hot dogs.

DE EXPEDITIE FUCHS

OVER het misverstand dat er tussen Hillary en de eigenlijke leider van de Britse expeditie, Dr Fuchs, zou gerezen zijn zullen we het liefst maar niet hebben. Daarover hebben jullie reeds heel wat gelezen. De weg die Dr Fuchs en zijn gezellen volgden was veel moeilijker, veel zwaarder. De gemiddelde afstand die ze aflegden in een dag van vijftien uren was 30 km. Dr Fuchs is voor alles een geleerde en zijn gezellen zijn dat eveneens. Voor hen ging het dus niet om een loopje naar de Zuidpool.

Tijdens hun tochten deden zij belangrijke waarnemingen. Om de 50 km b.v. werd het ijs gemeten en deed men een deel van het ijs met dynamiet springen. De echo van de explosies werd gechronometreerd, hun intensiteit met uiterste nauwkeurigheid gemeten. De geleerden maten bovendien de sneeuwlagen, berekenden de uitstralingen en deden meteorologische waarnemingen.

DE IJSKAST VAN DE WERELD

UIT alle berekeningen en waarnemingen van de geleerden zal moeten blijken of men de Zuidpool eventueel zou kunnen gebruiken als ijskast voor heel de wereld. Inderdaad, men zou er b.v. een fantastische voedselreserve kunnen bergen, die in geval van nood zou te voorschijn gehaald worden om de hongersnood in bepaalde gebieden te lenigen. Het is bovendien niet onmogelijk dat de energie van de ijzige stormen die ginds woeden eens zou kunnen gebruikt worden voor het welzijn van de mensen.

Het is geen grapje dat de Noord- en de Zuidpool geen « dode » kontinenten zijn, zij slapen slechts en misschien wordt het eens mogelijk ze weer tot leven te brengen.

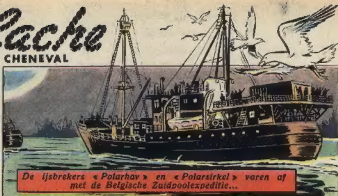
In het eeuwige ijs werken drie duizend geleerden onverpoosd aan de toekomst van de wereld. Het is aan hen dat dit nummer van « Kuifje » gewijd is. We willen hen hier onze nederige hulde brengen en hen uit de verte van harte groeten.

Adrien de Gerlache

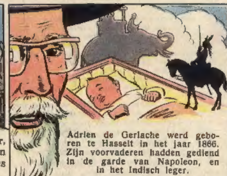
Tekst : Louis J. GERNAY — Tekeningen Fernand CHENEVAL

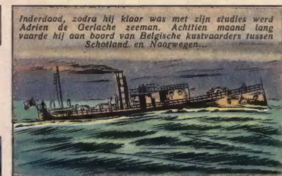

Adrien de Gerlache neemt in het jaar 1889 dienst als officier bij de « Holland-Amerika lijn ». Een jaar later treedt hij in dienst van de Staatsmarine, maar de eentonige overtochten Oostende - Dover kan hij niet lang volhouden... Op zekere dag in het jaar 1891...

Enkele maanden gaan voorbij. Nordenskjöld antwoordde niet.

In september 1894 is alles klaar... op papier althans !

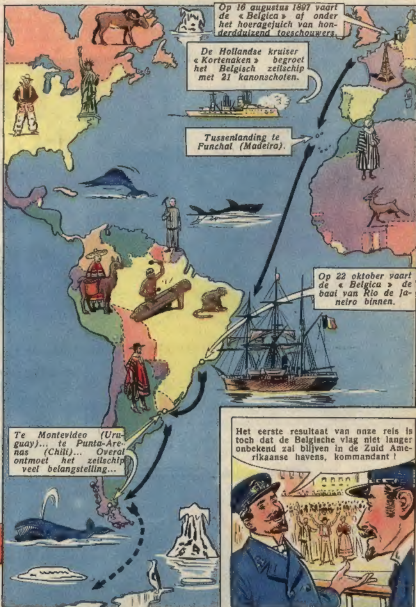

Januari 1896. De onverschilligheid van de Belgen voor de verre ontdekkingstochten wordt aan het wankelen gebracht door de talrijke feesten georganiseerd ten bate van het « Poolfonds »...

De financiële en andere moeilijkheden blijken ontelbaar. Kommandant de Gerlache en zijn medewerkers moeten aan alles denken : een schip, bevoorrading, wetenschappelijke instrumenten en duizend en een kleinigheden waarvan het gebrek zich zou kunnen wreken.
In juni 1897 wordt de Noorse driemaster « Patria » gekocht door de Gerlache. Het schip is eindelijk klaar en wordt omgedoopt in : « Belgica ».

Op 24 december, na een harde dag, stuurt kommandant de Gerlache zijn bemanning onder een of ander voorwendsel aan wal...
Ik ben gekraakt ! Ik houd het niet vol !
Ja, de oude vraagt te veel van ons !

Snel, Amundsen, komt met de kisten ! De « oude » wil een verrassing voorbereiden voor zijn mannetjes !

Even later...
Zalig nieuwjaar, jongens !

Hartelijk dank in naam van al mijn kameraden, kommandant ! U mag het weten, we houden veel van u !
We zijn leden van eenzelfde familie en we moeten elkaar zoveel mogelijk begrijpen en steunen, want weldra zullen we samen harde momenten beleven.

De gevaren laten niet op zich wachten. Op 1 januari 1898 loopt de « Belgica » op een klip...
Ons schip is in gevaar ! En dat nog vóór we ons doel hebben bereikt ! Neen, dat kan niet ! Dat mag niet !

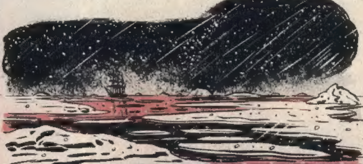

Er woedt een hevige storm. Alles schijnt verloren. Nochtans slaagt de « Belgica » er in zich los te maken en verder te varen. De matroos Wiencke wordt overboord geworpen door een golf...

Op 23 januari bereikt de « Belgica » de Golf van Hughes...
Wat zegt u, kommandant ?
Mijn beste Lecointe, ik vrees dat we ons schip... met wielen zullen moeten uitrusten !

Wel ja, want indien we de kaarten van de Britse Admiraliteit mogen geloven... dan bevinden we ons op het vasteland !

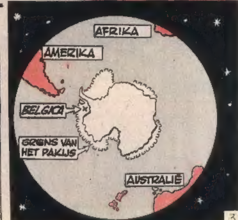

Talrijke ontschepingen laten de bemanning toe de kaart juister te tekenen. Ontelbare punten die nog onbekend waren gebleven in de Golf van Hughes krijgen Belgische namen, o.m. de zeeëngte van de Gerlache.

Op 28 februari vaart het schip door het pakijs...
Wie weet ! Misschien kunnen we hier doorvaren en het Zuidpoolgebied bereiken...
Je hebt gelijk, Amundsen ! Vooruit !

De « Belgica » vaart gewonnen verloren de ijszee binnen. Weldra valt er een dikke laag sneeuw...

We zitten vast !
Dat was te voorzien. We zullen hier overwinteren.

Op 17 mei begint de Poolnacht, een nacht die 1.600 uren duurt ! De « Belgica » het eerste schip dat overwintert aan de Zuidpool.

AFRIKA
AMERIKA
BELGICA
GRENS VAN HET PAKIJS
AUSTRALIË
3

Op 5 juni krijgt de expeditie een nieuwe slag : luitenant Danco is gestorven. Tijdens een laatste ceremonie wordt zijn lichaam aan de Zuidpool toevertrouwd.

Maar men houdt intussen niet op wetenschappelijke nota's te verzamelen : er wordt gevist, gepeild, gebaggerd en de studie van het magnetisme wordt met talrijke elementen verrijkt.

Daarna wordt het pakijs weer levendiger. Er komen walvissen, pinguïns en zeehonden opdagen.

Op 31 december is het pakijs 2.000 km afgedreven.

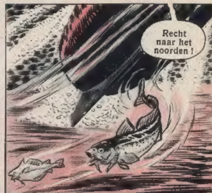

De ontdekkingsreizigers beginnen het ijs te hakken. Het is een reuzenwerk dat voortdurend wordt gestoord door de natuurelementen.

Op 14 maart, na dat ze 380 dagen de gevangenen van het ijs waren.

Te Brussel, op dinsdag 4 april 1899, in de « Koninklijke Aardrijkskundige Vereniging »...

Averij vertraagde de terugkeer van de « Belgica », maar op 5 november 1899 vaart het schip de haven van Antwerpen binnen.

Kommandant de Gerlache onderneemt later nog verschillende andere expedities, maar geen enkele overtrof de eerste.

Vandaag :

Gaston de Gerlache

De wimpel van de nieuwe expeditie werd getekend door onze vriend Hergé !

1903 - 1958

Deze twee data zullen de Frans-Belgische Poolsolidariteit bevestigen, want 55 jaar geleden was Adrien de Gerlache kapitein van het schip « Le Français » van de eerste expeditie van Charcot. Vandaag is de Fransman Paul-Emile Victor de raadsman van Gaston de Gerlache.

F. CHENEVAL 1958

Iconografische dokumentatie : Mundaneum.

Volgende week : FREDERIK DE GROTE.

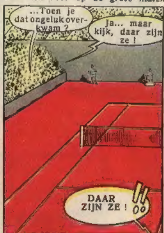
JARI EN DE KAMPIOEN

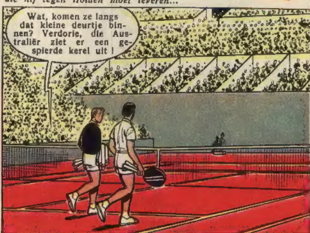

door RAYMOND REDING

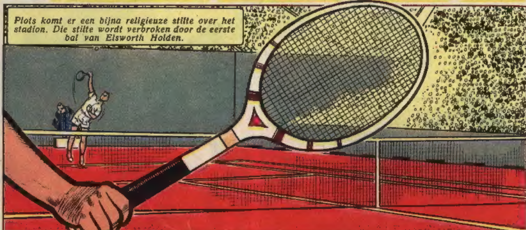
Jimmy Torrent bereidt zich voor op de grote match die hij tegen Holden moet leveren...

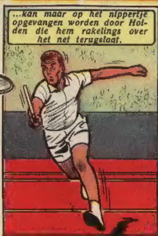

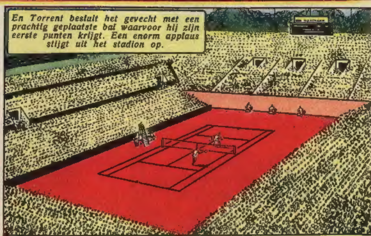

(Wordt voortgezet.)

EEN BEWOGEN REDDING

VERHAAL VAN C. BOLLE
GEILLUSTREERD DOOR FRED FUNCKEN.

De Duitse geneesheer boog zich over het roerloos lichaam van Willy, een Amerikaanse vliegenier. Dan keerde hij zich naar de piloot, die Mike heette, en zei :

— Hij leeft nog, maar zijn been is zwaar gewond. We zouden hem binnen de vier en twintig uur een bloedtransfusie moeten kunnen toedienen.

Mike knikte slechts. Hij keerde zich om en steeg in de kajuit van de « Wilfred ». Daarin zaten reeds de kapitein, Helmut Kleist, en zijn vriend Karl von Rat.

— Wat zegt de dokter ? vroeg Helmut.

— Hij zegt dat Willy er erg aan toe is en we hem een bloedtransfusie zouden moeten toedienen...

Het bleef een tijdlang stil. Dan sprak de Duitse kapitein :

— Het spijt me erg voor je kameraad. Onze Messerschmidt is verloren gegaan en ook jullie kunnen niet meer opstijgen. Daareven waren we nog vijanden, nu moeten we elkaar de hand reiken en zien dat we weer in de bewoonde wereld geraken. Erich, onze geneesheer, kreeg nog de tijd een S.O.S. te zenden naar onze basis in Noorwegen. Zo dit noodsein werd opgevangen, bestaat er kans dat enkele vliegtuigen ons te hulp komen.

— Dat hoop ik, maar ! zuchtte Mike.

Allen zaten nu in het vliegtuig en zwegen. De gewonde kreunde zacht. Na een tijd hoorden ze een dof gebrom. Ze keken op en opende onmiddellijk het portier van het vliegtuig en sprongen er uit. Er verschenen Duitse vliegtuigen aan de hemel en Helmut riep :

— Het zijn de onzen ! Ik tel er negen !

Het geronk kwam nader. Drie vliegtuigen doken om de beurt naar beneden. Helmut wuifde met beide armen. Een schril gehuil verscheurde de lucht en in een oogwenk hadden de vier mannen zich neergeworpen op het ijs en zich verborgen onder een vleugel van het toestel. Een geweldige ontploffing deed heel de omgeving schudden.

— Die zijn gek geworden ! zei iemand.

Mike keek even op. De aanvallers hadden hun objektief niet bereikt. De « Wilfred » was nog intakt, maar rondom hadden de bommen diepe bressen in het ijs geslagen. De vier mannen sprongen weer overeind, zij waren ongedeerd en Helmut riep :

— Zij weten niet dat juillie ons hebben opgenomen. We moeten hen verwittigen.

Een klein escadrille kwam terug. Mike sprong in de « Wilfred », een zwaar watervliegtuig, en Helmut volgde hem op de voet.

— Onze radio werkt nog, zei hij. Kom, help me de antenne plaatsen. Misschien slagen we er in met hen in kontakt te komen.

— Laat me maar begaan, antwoordde Helmut. Ze herkennen misschien mijn stem...

Maar daar klonk er een nieuw schril gefluit, onmiddellijk gevolgd door een zware ontploffing. De « Wilfred » danste als een schip in nood.

— Dat was een voltreffer !

— Neen, zei Helmut, ze hebben ons nog niet !

Vlak bij het watervliegtuig was er echter een nieuwe bres in het ijs geslagen en daaruit borrelde het water kokend en schuimend op. Helmut naderde de micro en zei langzaam :

— Wilfred aan S. 108... Wilfred aan S. 108...

(Vervolg blz. 10.)

EEN BEWOGEN REDDING

ER verliepen enkele ogenblikken. Het gebrom van de vliegtuigen naderde opnieuw. Dan klonk er een metalen stem in de luisterapparaten :

— S. 108 luistert...

— Wilfred aan S. 108. Hier Helmut Kleist. We werden neergeschoten door de Wilfred, een Amerikaans watervliegtuig. De bemanning van de Wilfred landde op het ijs om ons op te pikken, maar zij kan niet meer opstijgen. Een lid van de bemanning is zwaar gewond. Bloedtransfusie dringend noodzakelijk. Kunnen jullie landen en de gewonde meenemen ?

De Duitse vliegtuigen scheerden nu heel laag over de Wilfred en instinktief trok iedereen het hoofd in de schouders. Er volgde echter geen nieuwe ontploffing. Helmut glimlachte :

— Ziezo ! Dat is al iets !

Hij luisterde met gespannen aandacht en daar klonk het weer :

— S. 108 aan Wilfred. Ekskuus voor het bombardement. Twee van onze toestellen zullen trachten te landen.

En inderdaad, twee vliegtuigen maakten zich van het escadrille los en daalden langzaam en in een grote cirkel. Plotseling hoorden ze weer de stem :

— S. 110 aan Wilfred. Het terrein is te hobbelig en onze vliegtuigen zijn te licht. Het zal onmogelijk zijn te landen.

Een beetje ontmoedigd wendde Helmut zich tot zijn kameraden :

— De S. 109 en de S. 110 hadden opdracht gekregen te landen, maar jullie hebben het gehoord, dat zal onmogelijk zijn. Eens op het ijs zouden ze niet meer kunnen opstijgen en jullie vriend heeft onmiddellijk hulp nodig.

— Ja, antwoordde Erich, heel lang zal die arme jongen het niet meer uithouden.

Helmut ging naar de gewonde toe. Deze laatste had de ogen geopend. Zijn gelaat was krampachtig vertrokken van pijn.

— Moed houden, kameraad ! Het duurt niet lang meer vooraleer we je kunnen helpen !

Mike ging buiten en bekeek de omgeving. Hij oogde de Duitse vliegtuigen na die in de verte aan de horizon verdwenen. Ze keerden naar hun basis terug. Dan staarde hij naar het ijs waarin enorme bressen geslagen waren.

— Het ijs is dus niet erg dik : mompelde hij. En de vliegtuigen zijn weg... Neen, dat mag niet ! Ze moeten ons helpen !

Plotseling had hij een idee. Hij stapte terug in het vliegtuig en zette zich voor de micro. Hij kende genoeg Duits om zich verstaanbaar te maken. Met koortsachtige haast zocht hij kontakt met het escadrille dat zich verwijderde.

— Wilfred aan S 108.

Van heel ver klonk het :

— S. 108 aan Wilfred. We luisteren...

— Hebben jullie nog bommen ? Ik heb jullie een voorstel te doen.

— We luisteren...

— Kom terug en gooi een paar bommen uit daar waar het ijs reeds voor een groot gedeelte afgebrokkeld is.

— Als dat maar goed afloopt ! zeiden Helmut en Erich. Als ze er naast mikken, beste vriend, dan zijn we allemaal verloren !

Mike haalde de schouders op en mompelde :

— Ze mogen er niet naast mikken !

Enkele minuten later vielen reeds een paar kleine bommen. De ontploffing deed de « Wilfred » beven. Ze hadden zich allemaal op de grond gelegd en Erich waakte bij de gewonde. Het geluid van de explosie stierf weg en men hoorde niets meer dan het geronk van de motoren.

— S. 108 aan Wilfred. Operatie ten einde. We hopen dat het gewenste resultaat bereikt is.

Nu keken ze allemaal naar buiten en zagen dat er vlak voor hen een groot gedeelte van ijs los was gemaakt. De ijsschotsen dreven met de stroom mee en weldra zou een gedeelte van het water vrij zijn.

Zij namen houwelen en pieken en duwden de ijsschotsen weg die

op het water wiegden en de romp van het watervliegtuig ernstig bedreigden. De andere blokken duwden zij zo ver mogelijk vooruit. Dat was de enige kans die hen restte om te kunnen opstijgen. Een half uur werkten ze snel en moedig en vlak voor het vliegtuig hadden ze reeds een tamelijk groot stuk van het water vrij gemaakt. Mike gooide de radioinstallatie van de Wilfred op het ijs, de twee machinegeweren en zes bommen.

— Ziezo ! Nu weegt ons vliegtuig twee duizend kilo minder !

Hij schakelde de vier motoren in en slaagde er in op te stijgen. Mike glimlachte en zei :

— Als we geluk hebben, landen we binnen vier uren op een Amerikaanse basis.

— Ja, dan kan Willy geholpen worden en komt hij er beslist weer bovenop. We zijn dan jullie gevangenen, zei Erich. Maar ja, tot daar toe ! In ieder geval hebben we ons leven aan jullie te danken, vermits jullie ons uit het ijs hebben gered !

— Alarm ! riep Mike plotseling Vijandelijke vliegtuigen in aantocht. Waar is mijn machinegeweer ?

Toen moesten ze allemaal lachen, zelfs Willy. Ze hadden de machinegeweren toch op het ijs achtergelaten. Duitse jachtvliegtuigen, die blijkbaar reeds op de hoogte waren gebracht van het drama in het ijs omringden de « Wilfred » en daar weerklonk een stem door de luidspreker :

— Bericht aan de « Wilfred ». Het spijt ons erg, jongens, maar we hebben opdracht gekregen jullie naar een Duitse basis in Noorwegen te leiden. Nog een goed uur vliegen en we zijn er. De basis werd reeds verwittigd en alles is in orde gebracht om de gewonde te redden.

— Nu goed, zei Mike, we kunnen niet anders doen dan gehoorzamen en dus zijn we jullie gevangenen. Hoofdzaak is dat Willy gered wordt.

Niet lang nadien was de oorlog ten einde en konden Mike en Willy samen naar huis terugkeren...

ALLEN NAAR DE

DE GELEERDEN HEBBEN DE EER

De wetenschap ging de laatste jaren met reuzenstappen vooruit. We zijn het tijdperk van de kernenergie en de kunstmatige satelliet ingetreden en dat zulks mogelijk was hebben we te danken aan de geleerden. Het kan dan ook niemand verwonderen dat de wetenschap een grote plaats zal innemen in de Wereldtentoonstelling te Brussel en dat de geleerden daar de plaats zullen toegewezen krijgen waarop zij recht hebben. Misschien denk je nu : « Ja, maar de Wereldtentoonstelling wordt toch gewijd aan de mens ! ». Inderdaad, maar het ene is niet tegenstrijdig met het andere. Dank zij het werk van de geleerden, leeft de mens over het algemeen langer en kan hij de strijd aanbinden tegen vele ziekten. Het zijn de geleerden die vele raadselen van moeder aarde hebben doorgrond en het zijn nogmaals de geleerden die de ruimte zullen verkennen. De wetenschap krijgt haar eigen paleis in de Wereldtentoonstelling. Het is paleis IV en het heeft een oppervlakte van 10.500 m2. Hier zal je heel wat dingen kunnen zien en beleven, die je anders ontoegankelijk waren. Iedere wetenschap heeft hier haar plaats gekregen en niet alleen iedere wetenschap maar ook vele takken van bepaalde wetenschappen. De wetenschapsmensen worden steeds meer specialisten en dit is niet te verwonderen. Er zijn langsom meer problemen op te lossen. ieder probleem stelt speciale eisen en daarom is het nodig dat sommige mensen zich helemaal toeleggen op het oplossen van deze speciale problemen.

Als je het Paleis der Wetenschap binnenkomt, kan je je knus in een zetel zetten van een grote bioskoopzaal, die zeer modern uitgerust is. Op een speciaal scherm, een scherm van een nieuwe conceptie, krijg je dan de gelijktijdige projektie van verschillende banden van een film die in België gedraaid werd en handelt over de wetenschappen in het algemeen. Dank zij een gelijktijdige vertaling zal iedere bezoeker de kommentaar kunnen beluisteren in een van volgende talen : Nederlands, Frans, Engels, Spaans. Ook de andere delen van het paleis zullen je boeien en zullen je toelaten een wondere wereld te ontdekken.

Bijna alle landen die deelnemen aan de Wereldtentoonstelling hebben hun bijdrage geleverd voor het Paleis der Wetenschap en men verwacht er 35 miljoen bezoekers. Wees een van die 35 miljoen, want het is niet zeker dat je later nog ooit de gelegenheid hebt zoveel interessante en leerrijke dingen bij elkaar te zien.

HALLO, HALLO, HIER LUC VARENNE

DIE GOEIE, OUWE TIJD...

THANS beleven we de tijd van de Spoetniks en de raketten. En de mens negeert waarachtig het nochtans zéér belangrijk feit, dat hij twee benen heeft gekregen om te gaan ! Waar is de goeie, ouwe tijd toen heel de stad op haar kop stond, omdat er een gaankoers in aantocht was...

Vijftig jaar geleden kenden de gaankoersen groot sukses. Denk niet dat men kleine afstanden voor lief nam ! Mijn vriend en kollega Loys Van Lee wist te vertellen dat de eerste gaan- of wandelkoers in Frankrijk plaats vond in het jaar 1892. Men moet aannemen dat de organisators wisten tot welke prestaties de deelnemers in staat waren, want de afstand bedroeg eventjes 500 km ! Ze moesten van Parijs naar Belfort gaan. Een van de deelnemers was professor in de letterkunde te Parijs Hij legde een afstand van 159 km af zonder onderbreking Toen moest hij het opgeven, niet omdat hij moe was, maar omdat hij de volgende dag moest les geven !

In 1903 lei de winnaar van de gaankoers Bordeaux-Parijs de afstand van 611 km af in 114 uren. De Amerikanen wilden de zaken nog beter doen en zij richtten een zesdagen koers in. De deelnemers gingen twee en twee en ze mochten mekaar aflossen. De twee Franse deelnemers Cibot en Orphee marsjeerden niet minder dan 1.178 km, de Engelsman Littlewood lei op zijn eentje 1.300 km af !

Onze landgenoten zetten ook hun beste beentje voor en in 1909 werd er een sensationele Parijs-Brussel ingericht. Bij hun vertrek te Parijs werden de moedige « wandelaars » door duizenden sportliefhebbers toegejuicht. Sommige sportentoesiasten liepen vele kilometers naast de deelnemers mee. Zij gaven hen eten, drinken, water om zich te verfrissen, enz.. De aankomst was voorzien in Tervuren, bij Brussel. Om het wachten wat minder lang te maken speelden fanfares de lustige wijsjes van 1900. De Fransman Cibot kwam eerst toe; hij had er 48 uren over gedaan.

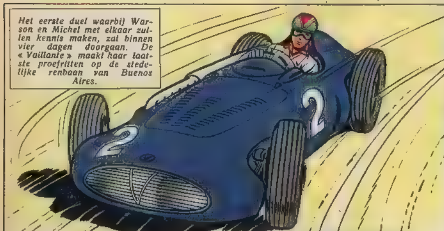

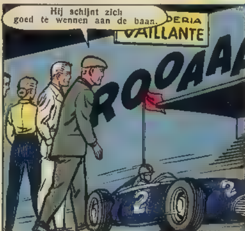
DE GROTE MATCH

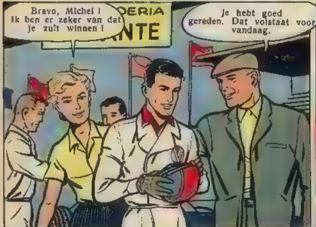
Tekst en tekeningen van Jean Graton

Michel Vaillant kwam naar Argentinië om er tegen Warson een aantal races te betwisten. Na afloop is een van beiden kampioen...

Maar tijdens het middagmaal.

Mijne heren, ik maak me zorgen : ik vrees dat de wedstrijd van zondag niet op het sportieve plan zal blijven. Ik ben door de stad geslenterd, en ik sta er verbaasd over te zien dat het accent door iedereen wordt gelegd op het duel tussen Michel en Warson. Het ergste van al is, dat er veel wordt gewed. En wanneer de financiële belangen op het spel staan, is men tot alles in staat ! Michel, je bent jong, en je rijdt alleen voor de roem van de sport, maar je tegenstrevers zullen zich niet alleen op de baan bevinden !

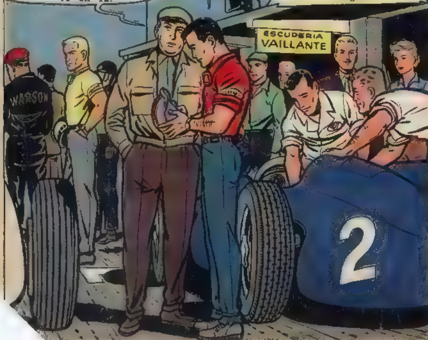

De Grote Prijs van Argentinië. De eerste wedstrijd van de Grote Match ! De grootste figuren van de autorensport staan aan de start. Maar de algemene belangstelling gaat naar het duel Vaillant-Warson. Deze laatste rijdt met een VanWall 2,5 liter, en heeft de beste tijd behaald tijdens de proefritten. Hij bevindt zich op de eerste rij, en naast hem staat Michel Vaillant.

Opgepast, jongen ! de Chanzy raadt ons aan ons te hoeden voor de wagens 10 en 12.

O.K. vader !

De deelnemers worden verzocht plaats te nemen achter het stuur van hun wagen.

Maar alvorens in zijn wagen te stappen, kan Michel zich niet weerhouden even een blik te werpen naar Warson, en gedurende enkele sekonden ondergaat hij, net als te New York, de vernietigende blik van Warson.

(Wordt voortgezet.)

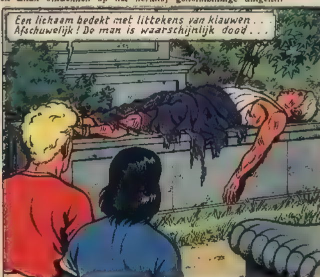

DE ZWARTE KLAUW

DOOR JACQUES MARTIN

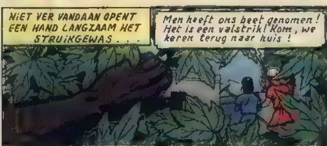
Alex en Enak ontdekken op het kerkhof geheimzinnige dingen...

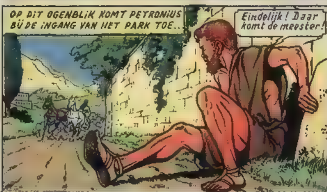

Gaston de Gerlache.

ONZE VLAG WAPPERT AAN DE ZUIDPOOL

OP een nevelige novembermorgen van vorig jaar lichtten twee Noorse ijsbrekers van zeshonderd ton het anker en gleden statig langs de Schelde naar hoge zee toe. Een dichte menigte stond op de kade en wuifde de zeventien Belgische explorators, die onder leiding van kommandant de Gerlache op de ijsbrekers ingescheept waren, nog lang na. Het doel van de reis? De Zuidpool waar zij deelnemen aan het Internationaal Geofysisch Jaar.

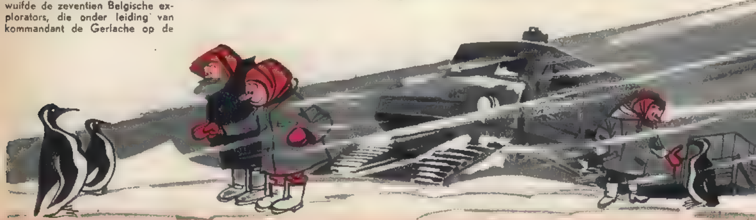
De zeventien Belgische Zuidpoolexplorators ontscheepten nabij de baai van Breid in het Land van prinses Ragnhilde, halverwege tussen de Japanse en de Noorse missie, die ieder hun kamp hebben opgeslagen op een uiteinde van het Land van koningin Maud.

Het spreekt vanzelf dat deze onderneming heel veel geschikt materiaal vergt. Allereerst hebben de explorators voor twee jaar levensmiddelen en brandstof nodig, zij beschikken over twee snow-cats, acht sleden, een helikopter, een vliegtuig, vier geprefabriceerde woningen, enz.

Waarom de Belgische expeditie een helikopter heeft meegenomen? Eenvoudig om kommandant Gaston de Gerlache toe te laten observaties te doen in de omgeving van de basis. De helikopter heeft aan de polen reeds nuttige diensten bewezen. Met een helikopter is het makkelijker een ploeg die in nood verkeert te redden, men kan er bijna overal mee landen en voor het opstijgen heeft men geen betonnen startbaan nodig.

DE MORGENSTOND HEEFT GOUD IN DE MOND

DE Belgische expeditie is niet vertrokken met het doel een sportprestatie te verrichten, maar wel om interessante wetenschappelijke onderzoekingen te doen. Zij hebben talrijke zeer preciese instrumenten meegenomen en deze zullen het hen mogelijk maken de temperatuur van het ijs en van de lucht te meten, het vochtigheidsgehalte, de snelheid van de wind en nog veel meer. De specialisten zullen de atoomstralingen kunnen bestuderen en de morgenstond die, tot nog toe een eeuwige inspiratiebron voor onze dichters was, zal ditmaal

HET INTERNATIONAAL GEOFYSISCH JAAR LEGT DE GEHEIMEN VAN DE AARDE BLOOT

HET Internationaal Geofysisch Jaar is de grootste wetenschappelijke onderneming die ooit op touw werd gezet. Elf landen hebben hun explorators en geleerden gezonden, te samen zowat een drie duizendtal, om een deel van de vele geheimen die onze aarde nog bergt te ontsluieren. We dromen er reeds van de ruimte te veroveren en de Maan of Mars te bereiken, maar we weten nog heel weinig af over de aarde waarop de mensheid ten slotte toch reeds vele duizenden jaren woont.

Een tocht naar het onbekende

DE kleine en de grote Spoetnik werden in het kader van het Geofysisch Jaar de ijle ruimte ingestuurd. De inlichtingen welke zij naar hun basis ergens in Rusland zonden, hadden betrekking op de kosmische stralen en nog veel meer. Men meent te weten dat het, dank zij de inlichtingen van de Spoetniki, zou mogelijk worden de natuur te bepalen van de dwaalsterren. Zo lang de mens, mens is, kijkt hij naar de hemel en tracht hij het raadsel van de sterren en dwaalsterren te doorgronden. De dwaalsterren hebben het hem tot nog toe uiterst moeilijk gemaakt.

Specialisten onderzoeken voortdurend dat mengsel van lucht en water, dat wij inademen en zij hopen dat het weldra zal mogelijk zijn het weer te voorspellen, niet voor één dag, niet voor één week, maar voor maanden en jaren.

Kunnen aardbevingen geneutraliseerd worden!

DE belangrijkste studies gemaakt in het kader van het Geofysisch Jaar hebben minder betrekking op de ruimte dan wel op de aarde zelf. Men meent veelal dat het Geofysisch Jaar niets anders is dan het exploreren van het eeuwige ijs. Het is echter nog veel meer. De Zuidpoolexpedities zijn er slechts een onderdeel van.

Over heel de wereld zijn er ploegen specialisten aan het werk om de ingewanden van onze planeet te onderzoeken. Met welk doel? Zij zouden graag de aardbevingen voorspellen en zo mogelijk neutraliseren. Binnen enkele jaren is het wellicht zo ver dat de aardbevingen geen slachtoffers meer zullen maken en dat de bevolking van het bedreigd gebied tijdig kan geëvakueerd worden.

Indien je graag zoekt en speurt, indien je in de wieg bent gelegd voor ontdekkingsreiziger, neem dan nog geen reiskaartje voor Mars of de Maan, want op onze goede, oude aarde blijft nog zoveel te ontdekken en zijn er nog zoveel geheimen te doorgronden, dat er nog voor vele generaties werk blijft.

door de wetenschapsmensen onderzocht worden. Een speciale camera zal het ochtendgloren iedere minuut fotograferen.

70° KOUDE

ONZE Zuidpoolreizigers zullen dank zij de radio in kontakt kunnen blijven met de buitenwereld. Als horizon hebben zij echter slechts het eeuwige, oneindige ijs en heel vaak zullen zij een temperatuur van −70 graden moeten trotseren. De wind zal er om hun geprefabriceerde woningen huilen en soms een snelheid hebben van 200 km per uur. Bloemen of planten vindt men er niet, wel hier en daar op de rotsen wat korstmossen. Is er geen groen en zijn er geen bloemen, onze dappere explorators hebben het gezelschap van de pinguïns, en dat zijn naar iedereen weet grappige en vrolijke dieren die een studie overwaard zijn. Misschien vertelt een van de zeventien poolreizigers ons later een boeiende geschiedenis over de pinguïns.

Denk nu en dan eens aan onze zeventien landgenoten, die ginds op het eeuwige ijs een stukje België vormen.

Ik moest ingereden worden en dat nam mijn meester zeer ter harte. Met een matige snelheid maakten wij samen heerlijke tochtjes.

Toen ik helemaal ingereden was, voldeed ik ten volle aan de verwachtingen en de eisen van mijn

De suspensie is buitengewoon goed !

M'n meester maakte dan met mij lange en snelle ritten. Het werd langsom boeiender, spannender ! Ik kon me ook rekenschap geven van zijn virtuositeit en werd rood van genoegen als hij een vriendelijke opmerking over me maakte.

Vrienden, dat is knap geremd, hé !

7

(Wordt voortgezet.)

GOED NIEUWS, VRIENDEN !
Volgende week komt
HET
GOUDEN PAARD
van Willy Vandersteen
Om te gieren van pret !

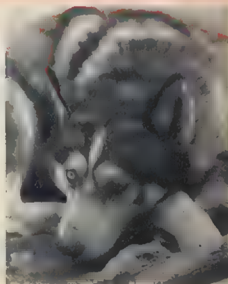
De vriend van de poolreiziger

ADMIRAAL BYRD noemde hen de « infanteristen van de poolexpedities », en inderdaad, zonder de moedige, flinke honden zou het praktisch onmogelijk zijn de eeuwige ijsvlakten te exploreren. De poolreizigers hebben thans wagens die lopen op zware rupskettingen, maar die komen niet over alle hindernissen heen. Dat moest Dr Fuchs, leider van de Britse Zuidpoolexpeditie, onlangs nog ondervinden. Had kapitein R. Scott, in 1912, flinke honden mee naar de pool genomen in plaats van de kleine Schotse ponies, zou hij meer dan waarschijnlijk heelhuids zijn teruggekeerd. Nu vonden hij en zijn vrienden de dood in het eeuwige ijs. Amundsen, die meer ervaring had, was er met honden op uitgetrokken en hij slaagde er in de Zuidpool te veroveren.

Te Wonalancet, in de Verenigde Staten, bestaat er een hondenstad. Hier vindt men de honden van de Noordpoolexpedities. Iedere hond heeft er zijn eigen hok en geniet van een groot komfort. De veteranen worden door de specialisten van de marine met grote zorg omringd. Inderdaad, de Amerikaanse marine is verantwoordelijk voor het leven en het welzijn van de honden. De jonge honden, die nog nooit de pool hebben gezien, worden opgeleid door de leidershonden die reeds aan een expeditie hebben deelgenomen.

De hondenstad werd Sjinook geheten, naar de naam van de eskimogids die weleer de Amerikaanse expedities grote diensten bewees. Sjinook is een waar Pool-Museum. Het is hier dat admiraal Byrd zijn intrek nam en zijn twee eerste poolexpedities voorbereidde. Men kan er autentieke eskimosleden bewonderen, reusachtige berenhuiden en nog een heleboel andere ontroerende of pittoreske souvenirs.

Op de foto zien jullie Rowdy. Hij is twintig jaar en trok zevenmaal naar Noord- en Zuidpool.

DE AVONTUREN VAN

OPERATIE

Dan zit in het vliegtuig van waaruit een van de geheim

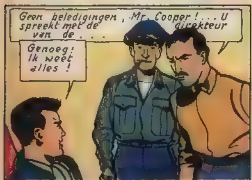

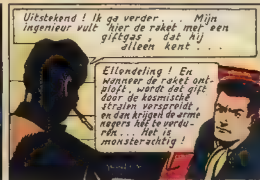

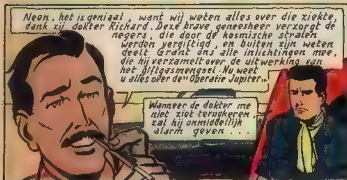

Van dezelfde tekenaar vind je in de filmkollektie STOPCO

DAN COOPER

JUPITER

TEKST en TEKENINGEN van A. WEINBERG

innige raketten afgevuurd wordt...

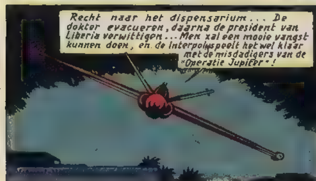

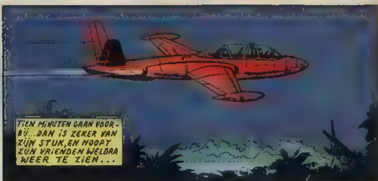

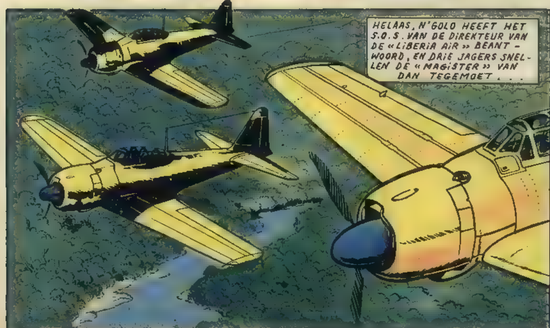

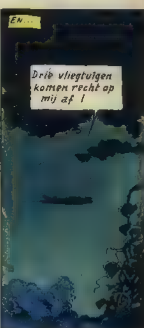

OR « HET GEHEIM VAN MAHUKITA ». Vraag deze film

(Wordt voortgezet.)

IN DE KLAUWEN VAN DE VIJAND

Marc Latcher en Mulligan vielen in handen van de Samoeraï van de Zwarte Zon. Deze laatsten wensen hen het geheim van de schat, die ergens op een eilandje in de Stille Oceaan verborgen is, te ontrukken...

Er viel een lange stilte. Marc en Mulligan bekeken de kleine gele man, die hen met doordringende blik opnam, aandachtig. Dat was dus hun hardnekkige en machtige vijand, de man die hen nu reeds gedurende weken zonder verpozen volgde. Zijn stem was zacht maar dreigend toen hij zei :

— Ik zal recht op het doel afgaan, gentlemen. Daarmee winnen we tijd. Een van u beiden bezit het stuk van het dokument dat wij zoeken. Ik wens dit papier en ik zal het krijgen, begrijpt u me ?...

Marc deed een wanhopige poging om tijd te winnen en antwoordde :

— Welk papier ?

De Japanner bekeek hem met ijskoude blik en Marc vergeleek dat vreemd onbewogen gelaat met een monsterachtige vis in gelei.

— Op een morgen van het jaar 1944 wou een van onze vliegtuigen te Guam opstijgen, maar werd neergeschoten door de Yankees. Aan boord van dit toestel bevond zich mijn vriend, de admiraal Hijito, die terugkeerde van een verre opdracht op vijandelijke grondgebied. Hij was zo ver gegaan om de juiste plaats te bepalen waar de oorlogsschat van een deel van het Japans leger verborgen was. Tijdens de evacuatie van Nieuw Guinea hadden we deze schat moeten achterlaten, maar hij was veilig geborgen. Drie Amerikaanse militairen woonden de val van Hijito bij. Zij ontrukten de admiraal het dokument waarop hij alle nodige instrukties had geschreven om de schat weer te vinden. De drie Amerikanen verdeelden het dokument en gaven elkaar rendez-vous na de oorlog. Gelukkig kende onze geheime liga het bestaan van de fabelachtige schat. De Samoeraï van de Zwarte Zon zijn zeer machtig, ze hebben veel getrouwen en ook spionnen. Zij hebben zich als doel gesteld de schat weer in handen te krijgen. Een van de drie Amerikaanse dieven, nl. Lou Burns, hield te veel van de drank. Toen hij te Tokio wachtte op zijn demobilisatie zwierf hij van bar tot bar en zijn dronkemansgebral wekte op een bepaald moment onze aandacht. De man had echter veel geluk en slaagde er in te ontsnappen. Later konden we hem te San Francisco in een valstrik lokken en we slaagden er, na geruime tijd in, hem het geheim te ontrukken. We kregen van hem tevens de nodige inlichtingen om zijn twee handlangers op te sporen. Met veel geduld hebben we hen dan gezocht en geschaduwd en nu staan we eindelijk bij ons doel. Antonelli is dood en Burns is gek, we bezitten de fragmenten van het dokument van Burns en Antonelli. Wenst u hun lot te delen ?

De Japanner, die Miura heette, liet een pauze en vervolgde dan :

— U hebt ongelijk zo halsstarrig te zwijgen. Niemand kan u nog helpen. We zijn ver van de kust en geen mens weet dat u hier bent. We hebben alle middelen om u te doen spreken...

Marc wierp een vluchtige blik op zijn gezel. Mulligan deed zijn best om kalm en onverschillig te blijven, maar men kon het hem aanzien dat hij transpireerde van schrik en dat de koude rillingen hem over de vochtige huid liepen. Wanneer de Japanners even aandrongen zou hij ineenstorten. Marc vond het dus beter het niet zo ver te laten komen en antwoordde :

— En als we spreken ?

Er gleed een tevreden glimlachje over de dunne lippen van Miura.

— U word dus verstandiger, zei hij zeemzoet. Indien u spreekt, dan houden we u nog in gevangenschap tot we de schat in handen hebben. We zullen u echter goed behandelen. Nadien bent u vrij. Maar begrijp me goed, het is onnodig me om de tuin te leiden. Ik heb de twee fragmenten van het origineel dokument van Hijito en in ruil voor uw leven, aanvaard ik slechts dat derde deel dat hoort bij de twee eerste stukken. Zelfs geschrift en papier moeten volledig overeenstemmen !

Marc deed alsof hij de ongelovige en woedende blijk van Mulligan niet zag.

— Het fragment dat we bezitten is aan boord van mijn schoener verborgen.

Dit scheen de Japanner niet te bevallen en op wantrouwige toon vroeg hij :

— Zo, heus waar ?

— U meent toch niet dat we voortdurend met dit kostbaar dokument op zak lopen ?...

Miura dacht enkele ogenblikken na. Hij aarzelde maar zei ten slotte :

— Goed, we zullen omkeren en naar de « Bora-Bora » varen. Indien het uw doel was tijd te winnen, zult u het erg beklagen. Tot weldra, gentlemen.

Hij boog even en gevolgd door zijn twee handlangers verliet hij het klein vertrek. De ijzeren deur sloeg achter hen dicht en langzaam stierf het geluid van hun stappen in de gang uit.

— Ben je gek ? vroeg Mulligan woedend. Waarom zou je ons geheim aan de Japanners uitleveren ?

Zijn stem klonk echter zonder overtuiging, hij beefde en het zweet stroomde in beken van zijn voorhoofd en liet lichtere strepen op zijn vuil gelaat achter.

— Pas op ! Het is mogelijk dat hier ergens een micro verborgen is, fluisterde Marc.

Op zijn buik kroop hij tot bij zijn gezel en met zijn mond tegen het oor van Mulligan zei hij :

— Tracht het te begrijpen. Het is onze laatste kans om hier levend vandaan te komen. Luister goed. Ik zei toch dat ik het rendez-vous in de « Rode Draak » erg wantrouwde. Toen onderbrak de komst van Miura mijn gesprek. Luister nu naar wat volgt. De uitleg van de telefoniste van de « Groene Papegaai » bracht me op het spoor en ik nam enkele voorzorgsmaatregelen alvorens naar de « Rode Draak » te gaan. Ik stuurde mijn kwartiermeester een boodschap, waarin ik hem het bevel gaf de matrozen te bewapenen en het schip dag en nacht te bewaken. Ik heb er aan gedacht dat de Japanners me zouden kunnen gevangen nemen.

Mulligan sperde de ogen open van verbazing.

— Ik zal me zodanig plaatsen, zei Marc, dat mijn voeten vlak bij je handen staan. Ondanks het feit dat je handen gekneveld

HET XIXe HOOFDSTUK

van onze avonturenroman

DE SAMOERAI VAN DE ZWARTE ZON

Tekst van J.-M. Charlier
Geïllustreerd door Follet

zijn, zal je er wel in slagen de veters van mijn rechterschoen los te trekken. Ik laat mijn schoen van mijn voet glijden en jij licht de binnenzool op. Onder de zool zul je scheermesjes vinden. Daarmee snijden we de touwen waarmee we werden vastgebonden door. Gesnapt?

Marc kronkelde zich als een worm om in de gewenste positie te komen. Het kostte hem heel wat moeite en tijd. Eindelijk echter raakten zijn gebonden enkels de handen van de Amerikaan. Deze tastte voorzichtig en kon eindelijk de veters grijpen. De schoen van Marc viel en Mulligan zocht onder de binnenzool naar de scheermesjes. Hij onderdrukte een vloek, want hij had zich reeds gesneden. Na enkele vruchteloze inspanningen slaagde hij er in een mesje stevig tussen de twee vingers te grijpen.

— Prachtig! zei Marc om zijn gezel wat aan te moedigen. Nu zetten we ons rug aan rug en wel derwijze dat onze handen op gelijke hoogte zijn en jij de koorden kunt doorsnijden. Maar pas goed op, je mag het touw slechts op een enkele plaats doorsnijden, dat is noodzakelijk, want we moeten het touw opnieuw om onze polsen binden en de Japanners de indruk geven dat we nog steeds stevig gekneveld zijn.

Marc herbegon zijn uitputtende gymnastiek. Eindelijk zaten ze dan rug aan rug en Mulligan trachtte het touw door te snijden. Nu en dan onderdrukte de zeeman een kreet, want Mulligan pakte de zaak niet erg handig aan en sneed af en toe in de hand van zijn makker. Eensklaps echter loste de koord. Marc had de handen vrij en kon Mulligan bevrijden. Hij weerhield er zijn gezel van ook de koorden van de enkels door te snijden.

— Neen, dat mag je niet doen. Onze bewakers zullen ons immers aan boord van de « Bora-Bora » brengen en dus zullen ze wel verplicht zijn onze voeten vrij te maken. Zij mogen absoluut niet vermoeden dat onze handen niet meer gebonden zijn.

— Wat ben je eigenlijk van plan? vroeg Mulligan.

— Kijk...

Marc trok zijn sokken een beetje naar beneden. Tussen de huid en de wol zaten kleine, platte zakjes gevuld met rode peper.

— In onze handpalmen nemen we een handvol rode peper. Dan draaien we het touw opnieuw om onze polsen, zodat onze list niet opvalt. Om aan boord van de « Bora-Bora » te stappen, zullen de Japanners onze voeten vrij maken en naar onze handen kijken ze heel waarschijnlijk niet. Zodra ik een teken geef, maken we onze handen plotseling los, strooien de peper in de ogen van onze bewakers en duiken over de reling. Kan je onder water zwemmen?... Blijf eerst langsheen de kiel en tracht zo lang mogelijk onder water te blijven. Verwijder je niet van de flank van de boot en doe je best om zo snel mogelijk te zwemmen...

Volgende week :
OP HOOP VAN ZEGE

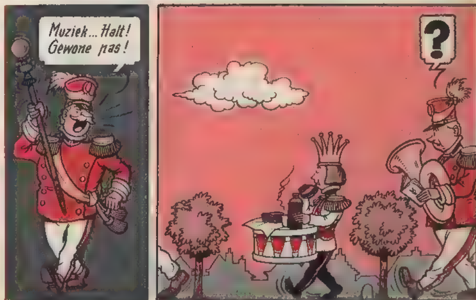

DE AVONTUREN VAN
't PRINSKE
door W. VANDERSTEEN

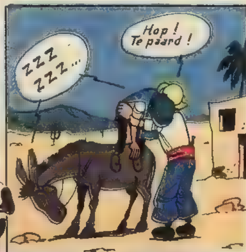
DE SIESTA VAN PACO MARMOTA

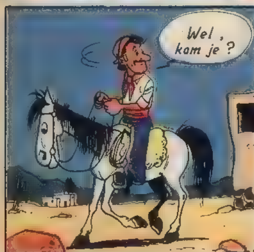
door J. LOECKX

ZZZ..

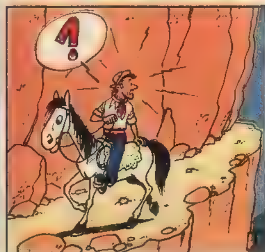

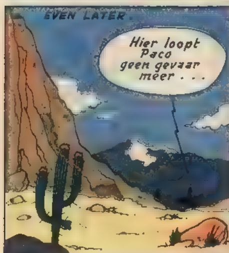

PACO! Hij is beslist naar beneden getuimeld !

!?
ZZZ...

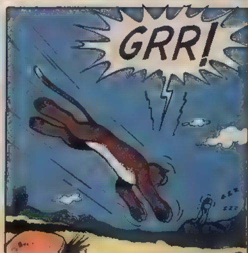

?
ZZZ...
ZZZ..

Ziezo ! Die heb ik ten minste boven gekregen !

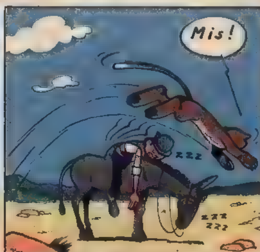

OEi!
ZZZ..

EVEN LATER.
Hier loopt Paco geen gevaar meer . . .

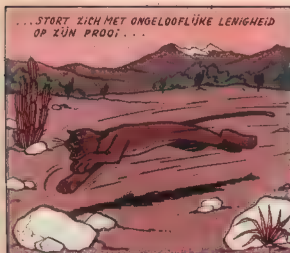

MAAR...
GRR !!! MIAM ! MIAM !

GRR!

PACO! PAS OP!

Mis!
ZZZ
ZZZ
ZZZ

BLIKSEMSNEL DRAAIT DE POEMA ZICH OM EN . . .

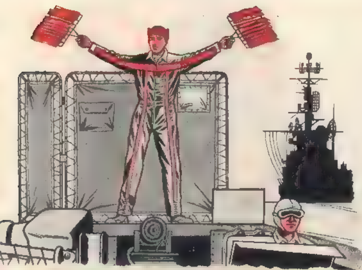

Volgende week : SIGNOR SPAGHETTI KLEEFT AFFICHES

VLOTTENDE VESTINGEN

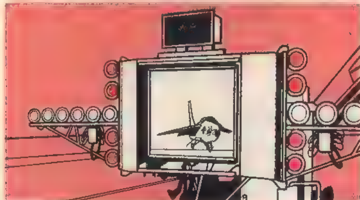
DE LANDING

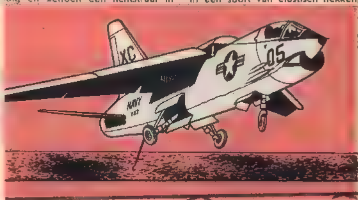

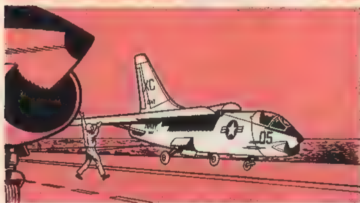
WANNEER de toestellen hun opdracht beëindigd hebben, keren ze terug naar de stal. Op de klassieke vliegdekschepen neemt de « batman » een belangrijke plaats in. Twee apparaten geven hem inlichtingen over de snelheid van het schip en de snelheid van de wind. De « batman » draagt een overall versierd met rode en gele banden, die 's nachts fosforescent zijn. Met twee raketten met rode zijde bespannen en bij middel van de overeengekomen armgebaren, deelt hij de piloot die wil landen mee of deze de juiste positie heeft ofwel of hij ze moet wijzigen.

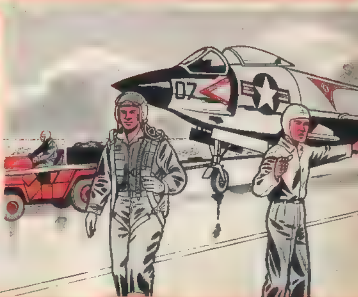
Op de vliegdekschepen van jongere datum moest de « batman » de plaats ruimen voor een dispositief, dat bestaat uit een spiegel en horizontaal geplaatste groene lampen. Deze laatste staan op een platform dat automatisch gestabiliseerd is. Witte lampen staan in de rug van het aankomende vliegtuig en zenden een lichtstraal in het centrum van de spiegel. Wanneer de piloot de juiste positie heeft, moet deze lichtstraal samenvallen met de horizontaal geplaatste lampen. Valt de lichtstraal te hoog, moet hij dalen, valt de lichtstraal lager moet hij stijgen. Indien de witte en groene lichten helemaal niet samenvallen, betekent dit gevaar voor het vliegtuig. In dit geval ontsteekt een kontroleur vertikale rode lichten wat betekent dat de piloot het landingsmaneuver opnieuw moet beginnen.

Het toestel dat op een vliegdekschip landt, komt steeds toe met de neus in de lucht, de staart naar de grond. De piloot laat een landingskruk uit en deze haakt in een sandow. De sandows zijn stalen kabels die dwars over de landingspiste en op een hoogte van 20 cm gespannen zijn. Zij kunnen het vliegtuig tussen een afstand van 20 à 40 meter tot staan brengen. Wanneer het vliegtuig de sandows mist, dan komt het terecht in een soort van elastisch hekken,

dat gevormd wordt door twee stalen kabels en dwarsstokken. Onmiddellijk nadat de piloot zijn vliegtuig heeft verlaten brengt een tractor dit laatste naar de lift, terwijl de andere piloten die landen de nodige seinen krijgen om de landingsbaan tijdig te ontruimen. Op de tekeningen : Een « batman », de landingsinstallatie met spiegel, de landing van een « Crusader » op de « Roosevelt » en een « Demon » die naar een lift van de « Forrestal » wordt geleid.

DE SEINEN VAN DE « BATMAN »

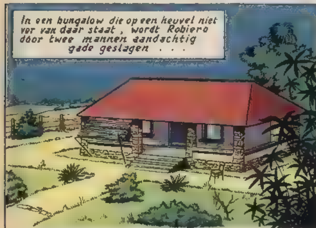

VERBODEN ZONE

TEKST EN TEKENINGEN DOOR FRANS CRAENHALS

Maggy en Teddy komen bij Ribiero toe terwijl deze laatste alles gereed maakt voor een grote expeditie...

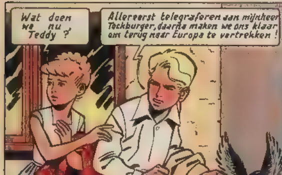

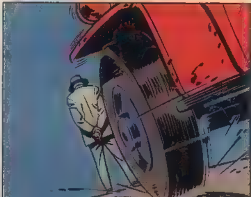

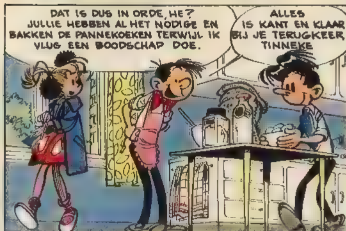
Ton en Tinneke

DOOR Franquin

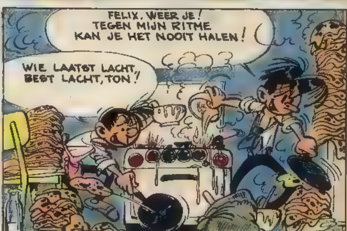

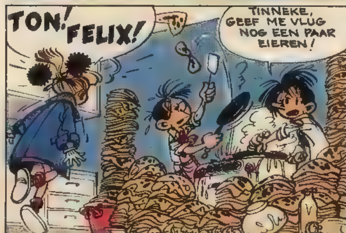

In de U.S.A. zijn de studies makkelijker

JORIS DE CAT vertelde ons voor enkele weken over zijn Amerikareizen. Vandaag publiceren we het vervolg van het interview waarin Joris ons een en ander vertelt over de levensomstandigheden, over de school, de vrije tijdsbesteding, het eten, de jeugdpers, en natuurlijk ook de televisie in de States.

In de grote steden waar Joris heeft geleefd, beginnen de klassen 's morgens om half negen. Om kwart over tien is er een korte speeltijd van tien minuten en om twaalf uur worden de lessen onderbroken tot een uur. Dan herbegint men opnieuw tot drie uur, maar zonder speeltijd. In Amerika krijgt men minder huiswerk en lessen dan bij ons, en een schoolweek duurt er maar van 's maandags morgens tot 's vrijdags 's avonds. Op zaterdag heeft men vrijaf. Met Kerstmis en Pasen krijgt men er ook respektievelijk een en twee weken vakantie. Maar de grote vakantie is er waarlijk « groter », want men heeft drie maand, van 15 juni tot 15 september ! Met de examens is het ook anders gesteld. Om de zes weken heeft men er examen, en elk schooljaar is er in twee verdeeld door twee semestriële examens. Op die manier moet men zich niet doodblokken gedurende enkele weken op het einde van het schooljaar. Dat is natuurlijk wel prettig voor de leerlingen. Over het algemeen zijn de studies in Amerika gemakkelijker dan bij ons. Men gaat er veel minder diep in op al de vakken, behalve dan de wetenschappen.

JORIS ONTDEKT AMERIKA

DE JONGE AMERIKANEN WERKEN TIJDENS HUN VAKANTIE

DE kerstvakantie heeft een uitgesproken familiaal karakter, en wordt beheerst door het kerstfeest tijdens hetwelk de kinderen er het speelgoed krijgen dat hier met St. Niklaas wordt uitgedeeld. In de paasvakantie worden er kleine uitstapjes gemaakt. De grote vakantie brengen de meeste jongens door in openluchtkampen, waar het leven in scoutsstijl is georganiseerd. Van zestien jaar af gaan de jonge Amerikaanse studenten 's zomers minstens één maand werken ! Ook de rijke jongens worden dan voor enkele weken houthakkers, verkoper in een winkel, loopjongen, krantenventer, helper in een drukkerij of fotolabo, enz. De andere vrije dagen brengt men meestal door op de grote openbare speelterreinen die zeer modern zijn ingericht, en waar men naar hartelust ingedeeld in leeftijdsgroepen, kan spelen onder de leiding van deskundige oppassers.

WELKE ZIJN DE HOBBIES VAN DE JONGE YANKEES ?

NAAR Joris' mening zijn de hobbies bij de Amerikaanse jongens meer ontwikkeld dan hier in de Oude Wereld. De jeugd krijgt ook meer faciliteiten voor het volgen van haar speciale belangstelling, die meestal gaat naar de sport, de radio en modelbouw, de fotografie en het verzamelen van postzegels.

Wat de jeugdpers betreft, verklaart Joris zonder omwegen dat «Kuifje» beter verzorgd is dan de Amerikaanse jeugdbladen ! De Comic's — zo noemt men ze daar — zijn goedkoper (5 F. voor 52 pagina's). Ze verschijnen maar maandelijks, maar er zijn er zeer veel, waaronder veel minderwaardige bladen. Ze zijn allen op gewoon krantenpapier gedrukt, zodat de kleuren niet tot hun recht komen. Al zijn kameraden hadden steeds veel belangstelling voor dat mooi verzorgde Europese jeugdblad « Kuifje » dat Joris hen iedere week met fierheid toonde. Boeken worden er betrekkelijk weinig gelezen door de Amerikaanse jongens en meisjes, alhoewel er zeer veel openbare boekerijen zijn met enorme fondsen waar men gratis boeken kan uitlenen, en er veel publiciteit wordt gemaakt voor het bibliotheekbezoek.

DE TELEVISIE VIERT HOOGTIJ

DE grootste aantrekkingskracht van alle ontspanningsmiddelen heeft natuurlijk de T.V. De kleintjes van 6 tot 12 jaar kijken gemiddeld veertien uren per week ! Hoe ouder men wordt, hoe minder men kijkt, omdat men natuurlijk minder tijd heeft en kieskeuriger wordt. Er worden veel oude tekenfilms afgerold, poppenkastvertoningen gegeven. De stock cowboyfilms is onuitputtelijk, en wordt nog aangevuld speciaal voor de T.V. (b.v. « De Texas Rangers »). Toen om de veertien dagen het programma van « David Crockett » op het scherm kwam van vijf uur tot half zes, waren er geen kinderen te zien, noch op straat noch op de openbare speelterreinen !

BIJ ONS EET MEN BETER

DE lekkerbekken zullen met plezier vernemen dat men bij ons beter eet dan in Amerika, waar alleen massaprodukten in dozen en flessen worden verorberd. 's Morgens eet men er doorgaans eieren met spek of hesp met geroosterd brood en koffie. Het middagmaal is er niet zeer belangrijk. Op kantoor of op school eet men boterhammen met kaas of konfituur. Het avondmaal bestaat er doorgaans uit soep, vlees met groenten, aardappelen en een dessert, net zoals bij ons, maar dan minder smakelijk. Tot de specifieke Amerikaanse gerechten dienen de « hot dogs » gerekend : een sandwich met worst en mayonnaise, peper en mosterd ! En dan zijn er ook de Hamburgers : een pistolet met gehakt vlees die gegeten wordt met een glaasje limonade. Bier of wijn drinkt men er veel minder dan in Europa.

EN TOCH... LEVE AMERIKA !

AAN het einde van ons onderhoud heb ik Joris gevraagd of hij graag voor een derde maal naar Amerika zou willen teruggaan... en er blijven ? Na enige aarzeling antwoordde hij... ja ! Als verklaring gaf hij dan te kennen, dat de mens er meer mogelijkheden heeft dan in het oude Europa. Dat men er gastvrijer, vriendelijker en minder formeel is dan bij ons. Voor kunst heeft de doorsnee Amerikaan weinig belangstelling, en de jeugd heeft er gebrek aan discipline, maar in Amerika is alles veel praktischer. Men is er minder humanist (in de klassieke betekenis van het woord) maar men leeft er veel komfortabeler en gezonder.

Wie van ons zou er zich niet eens graag ter plaatse willen gaan van vergewissen of men de meningen van Joris De Cat ten volle kan bijtreden ? Met de ontwikkeling van de moderne verbindingsmiddelen is dat niet uitgesloten... voor wie goed leert en hard werkt.

Johan de BRABANDER.

DE NIEUWE AVONTUREN VAN CHICK BILL DE COWBOY

HET HUIS VAN DE STERKSTE

Chick Bill en Kid Ordinn konden uit de Dry Bourbon-ranch ontsnappen en samen met Mr. Bubblegum naar Wood City terugkeren...

TEKENINGEN VAN TIBET — SCENARIO VAN GREG

(Wordt voortgezet.)

De GESCHIEDENIS van de WERELD

TEKST VAN J. SCHOONIANS

TEKENINGEN VAN L. EN F. FUNCKEN

DE FRANSE KONINGSKROON GERED

DE koning is dood ! Leve de koning ! schreeuwden de herauten die de troonopvolging aankondigden van de kleine Hendrik VI, koning van Frankrijk en Engeland. Maar andere herauten riepen net hetzelfde om de troonopvolging aan te kondigen van kroonprins Karel, zoon van Karel VI en dat in weerwil van het verdrag tussen Frankrijk en Engeland gesloten. Kroonprins Karel bezat nog slechts enkele steden ten zuiden van de Loire en men noemde hem « De kleine koning van Bourges ».

1. - DE KLEINE KONING

HIJ was twintig jaar, deed niets anders dan feesten en verloor, zoals het in de annalen staat, « zijn koninkrijk op vrolijke wijze ». Hij bezat niets anders meer dan de streek van Bourges, de Britten bezetten het overige. Orleans was de enige belangrijke stad die nog in zijn handen was, voor niet lang meer, want ze werd door de Engelsen belegerd. En als die stad viel dan... Om de rest maakte de kleine koning zich geen zorgen !

2. - JEHANNE

DE Mont-Saint-Michel viel in 1429 in handen van de Engelsen. Te Domrémy, aan de andere kant van Frankrijk, hoorde een 17-jarig boerinnetje, Jehanne, dochter van Jacques d'Arc en Isabelle Romée, stemmen... De stem van St. Michel, patroon van Frankrijk : « Ga, dochter Gods ! ». « Waarheen ? ». « Orleans bevrijden en de kroonprins naar Reims leiden om er gewijd te worden ». Zij vertrok en ontmoette Karel VII te Chinon. Ze vertelde hem welke opdracht zij had. Daarna vertrok zij met een kleine legerschaar langs de Loire naar Orleans en kwam ongedeerd in de stad. Vier dagen later reeds joeg zij de Engelsen uit hun stellingen.

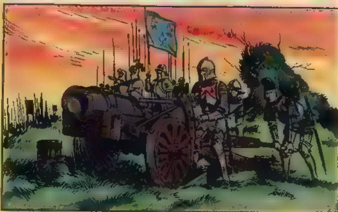
3. - DE WIJDING

KAREL VII waagde het niet naar Reims te gaan, daar de stad in de Engelse zone lag. Jeanne versloeg de Engelsen te Patay en baande hem een weg. De stad Reims opende de poorten voor de koning en deze werd in de katedraal gewijd. Jeanne d'Arc stond met haar witte banier naast hem. Ze wou terug naar huis, maar Karel VII vroeg haar de strijd weer op te nemen.

4. - HET DRAMA TE ROUEN

JEANNE D'ARC werd door de hertog van Bourgondië te Compiègne gevangen genomen. Karel VII weigerde het losgeld te betalen. Het was de regent van Engeland die het deed ! Deze laatste wilde immers bewijzen dat Jeanne geen opdracht gekregen had van God om de Engelsen uit Frankrijk te verjagen. Jeanne d'Arc verscheen dan voor de vierschaar en werd veroordeeld als heks. Zij stierf op de brandstapel te Rouen in 1413. Tussen de asse vond men haar hart gaaf terug. De belofte die zij had gedaan ging in vervulling en de Engelsen werden uit Frankrijk verjaagd.

5. - DE OORLOGSBUIT

KAREL VII ontving van zijn schatbeheerder Jacques Cœur een enorme oorlogsbuit en de gebroeders Bureau leverden hem het veldgeschut. Hij bond dan de strijd aan met de Engelsen en versloeg ze te Formigny in 1450 en te Castillon in 1453. Karel werd dus de grote overwinnaar. Er kwam nochtans geen verdrag tussen Frankrijk en Engeland tot stand en juridisch gezien is koningin Elizabeth van Engeland nog steeds koningin van Frankrijk...

(Wordt voortgezet.)

DE ERFENIS VAN SIGURD

TEKST EN TEKENINGEN DO
F. FUN EN

De vijanden van Harald hebben een enorme rotsblok in diens sloep geworpen...

(Wordt voortgezet.)

SPOKEN EN RATTEN

TALRIJKE eerbiedwaardige Britten hebben beslist verrast opgekeken toen ze, in hun krant, de lijst doorliepen van al de Engelse firma's die gemachtigd zijn met de titel « leverancier van de koning » uit te pakken. Er was er nl. een bij die zich specialiseert in het « verdelgen van ratten » ! Zo vreemd is dat toch heus niet, want onder het dak van vele koninklijke kastelen huizen, naast zeer eerbiedwaardige spoken, een groot aantal ratten en deze laatsten zijn, helaas, niet zo onschuldig als de eersten !

WAT 'N SLOKOP !

JOE STEELE, van Bedlington, schonk zichzelf de titel van « grootste ster ter wereld ». Opdat niemand aan zijn reusachtige eetlust zou twijfelen, verwerkt hij regelmatig in het publiek een enorme hoeveelheid voedsel. Onlangs verbeterde hij z'n eigen rekord : hij at twee meter en veertig centimeter rauwe worst op in vijf minuten en dertig sekonden !

VOLGENDE WEEK :

komen Lambik Suske en Wiske terug met het fantastisch verhaal dit zich afspeelt ten tijde van Cortez :

HET GOUDEN PAARD

door WILLY VANDERSTEEN

HIER KOMT DE STELTLOPER

OVER boten-op-stelten hebben we reeds in voorgaande nummers een en ander meegedeeld. Ze zijn niet nieuw. Een scheepswerf van Italië begon thans de constructie in serie van zulke boten. Bij het vertrek zitten de stelten van de boot in het water, wanneer deze echter meer snel-

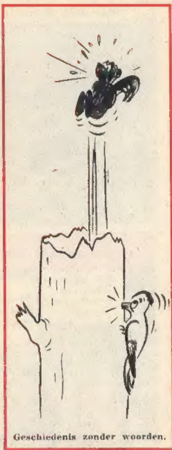
heid krijgt, steunen de stelten op het watervlak, de romp van de boot komt uit de golven en het is net alsof hij over het water vliegt. Motorboten voorzien van zulke stelten kunnen een snelheid van 100 km per uur halen.

DE POS

EEN FLINKE JONGEN

TWEE voetbalploegen betwisten een match. Het gaat hard om hard want de ene ploeg staat aan de leiding en wil het leiderschap niet verliezen, de andere wil haar achterstand absoluut inlopen. Alles schijnt toegelaten en alle middelen zijn goed om het gewenste doel te bereiken. Wat heeft dat nog met sport te maken ? Deze match herinnerde me een partijtje tafeltennis, gespeeld door een grote en een kleine jongen. De grootste won en de kleinste, Herman genaamd, bleef kalm en geduldig. Hij speelde steeds even sportief en wenste de overwinnaar met een glimlach geluk. Herman wordt een man !

Geschiedenis zonder woorden.

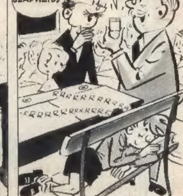
Deense rijkdom

EEN paar kloeke Deense koppen die cijferen kunnen hebben uitgerekend dat Denemarken als onroerend goed een waarde heeft van 33.000 miljard franken ! In deze waarde zijn de eilandjes, die aan Denemarken toebehoren, begrepen. We willen het graag geloven ! Toch vergissen die Denen zich want de geboortegrond heeft een onschatbare waarde !

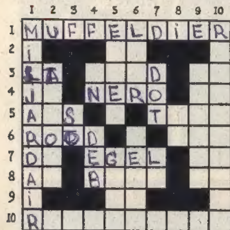

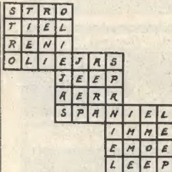

KRUISWOORDRAADSEL

HORIZONTAAL :
1. Stamvader van het tam schaap.
2. Bepaling van tijd.
3. Bergplaats. — List, kunstgreep (Oost-Indisch). — Uitroep.
4. Vleesnat. — Onzinnig wreedaard uit de Romeinse geschiedenis. — Eerwaarde Zuster (afk.).
5. Vaartuig. — Schrale, magere.
6. Kleur. — Keukengerei.
7. Titel (afk.). — Stekelig zoogdier. — Stoffelijk overschot.
8. Rivier in provincie Antwerpen. — — Leerling van Calvijn (1519-1605). — Tussenwerpsel.
9. Naam van verschillende rivieren in Friesland.
10. Juni.

VERTIKAAL :
1. Schatrijk man.
2. Godin van de dageraad, ook Eoos genaamd.
3. Sportterm (afk.).
4. Anonymus, een ongenoemde. — Op rekeningen (afk.).
5. Deel van een kous. — Niemand.
6. Open plein in een dorp. — Veegwerktuig.
7. Bosje gekruld haar. — Muzieknoot.
8. Waterstand (afk.).
9. Uitroep van smart.
10. Zeer grote stad.

OPLOSSING
VAN ONS KRUISWOORD
VAN VORIGE WEEK

MAAGPIJN

EEN man van 54 jaar, die klaagde over een totaal gebrek aan eetlust, was opgenomen in de kliniek van Sedgefield (graafschap Durham). Bij een radioskopisch onderzoek bleek dat hij een grote hoeveelheid metaal in de maag had. De met de nodige heelkundige bewerking belaste chirurgen waren echter geen klein beetje verwonderd, toen zij uit de maag van de betrokkene zo maar eventjes 27 spoelen ijzerdraad en 400 muntstukken voor een totale waarde van nagenoeg 250 Belgische frank haalden, welke meer dan [illegible] kg wogen.

GEDAAN MET DE ROCK 'N ROLL!

HET radiostation van Saint-Louis (V.S.) deelde gisteren mede dat het al de rock 'n roll-platen die in de diskoteek te vinden zijn, nog eenmaal zal ten gehore brengen, alvorens ze op een voor de luisteraars hoorbare wijze stuk te slaan. De animator van het program voegde er als verklaring aan toe, dat de rock 'n roll lang genoeg een rol heeft gespeeld in de ontspanningsmuziek.

De moeilijkheid zit hem echter hier, dat het spelen van al de beschikbare platen ten minste een week zal in beslag nemen!

SPAANSE KERK IN AMERIKAANS MUSEUM

EEN Spaanse kerk uit de XI° eeuw is te Bilbao aan boord van het vrachtschip « Monte Nadajo » gebracht met bestemming naar het Museum of Metropolitan Art te New York. De kerk werd steen voor steen afgebroken, iedere steen werd speciaal verpakt en genummerd om in de Verenigde Staten weer opgebouwd te worden. Het totaal gewicht bedraagt ongeveer 400 ton.

Het weekblad « KUIFJE » : 13° jaargang. Lombard Uitgaven, Lombardstraat, 24, Brussel. — P.C.R. : 1909.16. — *Uitgever-Directeur :* Raymond Leblanc, Isidoor Gerardlaan, 9, Brussel. — *Heliodruk :* De Drukkerijen C. Van Cortenbergh, 290-292, Van Volxemlaan, Vorst-Brussel. — KUIFJE-Holland : Singel 353, Dordrecht. — Tel. : 3653 — Giro 655.389 —
Abonnement : 5 fl. per kwartaal.

NEDERLAND : 60 cent. - CANADA en de USA : 15 Cents.
BELGISCH CONGO en het buitenland : 10 F.

HIER KAN MEN KUIFJE KRIJGEN IN HET BUITENLAND :
Congo : KUIFJE CONGO - P. B. 449, Leopoldstad (B.C.)
Frankrijk : DARGAUD S. A., 31, rue du Louvre, Paris II°
Zwitserland : INTERPRESS S. A., 1, rue Beau-Séjour, Lausanne.
Canada en U.S.A. : PERIODICA inc. 5090, av. Papineau, Montréal 34 (Qué)

ABONNEMENTSTARIEF

	België	Belg. Congo en buitenland	Canada en Ver. Staten
3 maanden ...	95,— F.	105,— F.	$ 2.00
6 maanden ...	180,— F.	205,— F.	$ 4.00
1 jaar	350,— F.	400,— F.	$ 7.00

Oplage gekontroleerd door Devea. DEVEA

Publiciteit PUBLI-Art

20-2-58

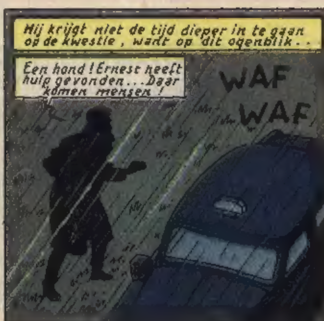
S.O.S METEOREN ! door E.P. JACOBS

De taxichauffeur heeft de weg verloren, gleed een helling af en kwam in een vijver terecht. Mortimer wacht op de chauffeur die tracht de omgeving te verkennen...

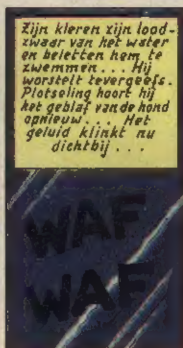

(Wordt voortgezet.)